

mgP

MESTNO
GLEDALIŠČE
PTUJ

NOVO!

NOVO!

NOVO!

NOVO!

BERNARD-MARIE KOLTÈS

V samoti bombaževih polj

(Dans la solitude des champs de coton)

MARIBOR2012

Evropska prestolnica kulture
partnersko mesto Ptuj

Predstava je nastala v okviru mednarodnih evropskih projektov »Puppet Nomad Academy 3« in »Nomadi lepote«, ki ju sofinancira Evropska komisija, program Kultura (2007–2013). Vsebina komunikacije je izključno odgovornost avtorja in v nobenem primeru ne predstavlja stališč Evropske komisije.

GD Izobraževanje in kultura

Program Kultura

BERNARD-MARIE KOLTÈS

V samoti bombaževih polj

(Dans la solitude des champs de coton)

Koprodukcija Mestnega gledališča Ptuj, Mini teatra Ljubljana,
Novega kazališta Zagreb in Maribor 2012 – EPK

Režiser

IVICA BULJAN

Prevajalka

Suzana Koncut

Dramaturginja

Diana Koloini

Scenografija

in oblikovanje svetlobe

son:DA

Kostumografinja

Ana Savić Gecan

Avtorja glasbe

Nenad in Alen Sinkauz

Oblikovalec zvoka

Miroslav Piškulić

Lektor

Simon Šerbinek

Asistentje pri scenografiji -
študijsko

**Eve Ormisson, Paula Bučar,
Matis Mäesalu**

Igrata

**ROBERT WALTL
MARKO MANDIĆ**

Premiera na Ptuju 21. junija 2012
Premiera v Ljubljani oktobra 2012

Tehnična ekipa Mestnega gledališča Ptuj

Vodja predstave in lučni mojster	Simon Puhar
Garderoberka	Irena Meško
Tonski mojster	Danijel Vogrinec
Odrski mojster	Andrej Cizerl Kodrič

Tehnična ekipa Mini teatra Ljubljana

Tilen Vipotnik, Anže Kreč, David Cerar, Ivan Waltl,
Blaž Mahkota, Rosana Knavs

Za sodelovanje se zahvaljujemo Talumu, Tovarni aluminija d. d. Kidričevo.

BERNARD-MARIE KOLTÈS (1948 - 1989)

Bernard-Marie Koltès se je rodil 9. aprila leta 1948 v Metz. Ko je bil star 18 let, je zapustil rodni kraj in se leta 1968 napotil v Kanado in nato v Združene države Amerike, in sicer v New York.

Njegov začetek gledališkega ustvarjanja sega v leto 1970/71, ko je napisal in režiral *Grenkobe* v Strasbourgu, igro po motivih *Otroštvo* Gorkega. Gledališče ni bila prva vokacija Koltèsa; dotlej se je izkazal kot glasbeni talent (dobro je igral klavir in orgle). Po jezuitski gimnaziji v rodnem Metz je v Strasbourgu študiral novinarstvo. Tu je srečal v vlogi Medeje Mario Cesarès – doživetje, ob katerem se je odpovedal glasbi in se odločil za gledališče. Takrat je med drugim izjavil: »Prvič sem sam v gledališče vstopil pozno; imel sem že dvaindvajset let. Videl sem predstavo, ki me je zelo pretresla, pozabil sem, kaj je bilo, nastopila je velika igralka Maria Casarès. Zelo me je prevzela in takoj sem se lotil pisanja.«

Kmalu nato je postal študent režije v šoli Narodnega gledališča v Strasbourgu. Sledile so predstave *Marš*, *Pijani proces* (Strasbourg, 1971, avtor in režiser); *Dediščina* (1972, posneta kot radijska igra z Marijo Casarès); *Mrtve zgodbe* (1973, Strasbourg); *Zamolkli glasovi* (1974, posneta kot radijska igra).

Dramo *Sallinger* (1977) je v Lyonu režiral Bruno Boeglin. *Noč čisto na robu gozdov* je bila v avtorjevi režiji prikazana na avignonskem festivalu. Medtem je že mislil opustiti pisanje. Morda je bil to eden od razlogov za potovanje v Nigerijo leta 1978, nato v Afriko in v Gvatemalo, kjer je napisal *Dvoboj med črncem in psi* (1979), ki jo je šele leta 1983 režiral Patrice Chéreau. To je bila prva predstava, ki je pomenila izjemen uspeh, vendar še ni potrdila Koltèsa v gledališkem svetu. Leta 1981 se je vrnil v New York in tam napisal adaptacijo *Krvne vezi* (1982, Fugardove *The blood knot*) za avignonski festival.

Leta 1984 se je ponovno odpravil na potovanje, in sicer v Senegal. Objavil je roman *Beg na konju zelo daleč v mesto*. Leta 1986 so prvič uprizorili *Zahodni privez*, ki jo je režiral Patrice Chéreau v gledališču Nanterre-Amandiers in Tabataba v okviru ciklusa »Upati si ljubiti« na avignonskem festivalu, katere režijo je prevzel Hammou Graia. Praizvedbo dialoga *V samotni bombažnih polj* je ponovno režiral Patrice Chéreau v gledališču Nanterre-Amandiers (1987). Šele v tej igri je bilo mogoče zares razumeti ves pomen in vprašanje *dila*. Dve osebi, Diler in Klient, se tu skoz vso igro pogajata o nekem blagu, ki ga nikoli ne imenujeta, pa ne skleneta ničesar.

Prvi noče povedati, kaj prodaja, drugi pa ne, kaj bi želel kupiti. Pomislimo lahko na drogo, na prostitucijo, ali na katerokoli ilegalno transakcijo; a če je Koltès hotel, da predmet želje ostane neimenovan, je tako zato, ker mu je *dil* sam, preko vsake anekdotičnosti, predstavljal temeljno figuro razmerja do drugega. Razmerje želje in privlačnosti, razmerje tujosti in sovražnosti, razmerje umora in erotike: to so predeli, v katere je postavljena ta skrivnostna menjava, temeljno trgovanje, ki je trgovanje med ljudmi, trgovanje z ljubeznijo in vojno hkrati.

Ob skoraj filozofskem značaju se ta dialog kaže kot središče Koltèsovega dela. Gotovo je to razlog, zakaj se je Chéreau po praizvedbi *V samoti bombaževih polj* (1987) še večkrat vrnil k njemu in pozneje tudi sam prevzel vlogo Dilerja (1995). Obenem je mogoče reči, da je prav ob tej igri javnost Koltèsovo delo začela sprejemati kot koherenten opus.

Koltès je umrl leta 1989, preden bi lahko okusil, da so ga prepoznali kot velikega avtorja. Pred smrtjo je ustvaril še zadnjo dramo *Roberto Zucco*, ki je bila napisana pod vplivom njegovega prevoda *Zimske pravljice* elizabetinskega avtorja Shakespeara, zato se v dramaturgiji izrazito razlikuje od prejšnjih. Koltèsu je bila dana ostra zavest, da stvari, kakršne so, stojijo na nespremenjenih temeljih. Njegovo potovanje v Afriko je bilo tisto, ki je odločilo o njegovi bližini do »obsojenih« bitij, o katerih je govoril; ali mu je to zavest podelila njegova homoseksualnost – o kateri neposredno ni skoraj nikoli govoril; ali kakšna druga izkušnja marginalnosti, kot dajejo slutiti nekatera njegova dela, ne bomo izvedeli. Kakorkoli že, ta zavest nikoli ni militantna, z njo povezana literatura pa ne didaktična; stanja sveta Koltès ne razlaga s politiko. Nikoli ne govori o tem, kako naj bi ga spremenili, niti ni gotovo, ali ga je po njegovem mogoče spremeniti; zdi se, da sta zatiranje in socialna krivičnost v njegovi dramatiki aspekta generaliziranega nasilja, ki vlada tudi razmerjem med rasami, med spoloma, med generacijami ...

V njegovem delu je čutiti prav toliko nuje, da bi dojel današnjo resničnost, kot upiranja kakršnemukoli diskurzu, ki bi ji pripisal enoznačen pomen. To ne pomeni, da njegova dramatika vztraja pri predvidenem principu negotovosti; pač pa so tu, kot pri Shakespeareu, čustveni, politični in metafizični zastavki medsebojno povezani brez vnaprejšnje hierarhije, v vsaki njegovih iger, skoraj bi lahko rekli, v vsakem njegovih prizorov. Morda se prav zato zanje zanimajo tako različni bralci: v te igre je mogoče vstopiti skozi katerakoli vrata – a le če sprejmemo, da vodijo v labirint.

Iz: Anne-Françoise Benhamou, *Territoires de l'oeuvre*,
v: *Théâtre Aujourd'hui*, Koltès, *Combats avec la Scène* 1996
(Priredil Simon Šerbinek po: *Gledališki list SNG Drama Ljubljana*, letnik LXXXIX, št. 5, sezona 2009/10, str. 18-23.)

Koltèsova igra *V samoti bombaževih polj* se v prostor konkretne resničnosti danes postavlja celo bolj natančno kot v 80. letih, ko je bila napisana.

Trditev se nemara zdi paradoksalna. Že zato, ker je v besedilu, ki se uresničuje z dolgim dialogom dolgih replik, na prvi pogled težko uzreti njegovo konkretnost. Ob govornih pasažah obeh protagonistov, ki se razraščajo v nepričakovane daljave in globine, se lahko zazdi, da je ves svet, vse, kar je, povzeto v abstraktnost besede. Da se bo dialog, ki se razvija kot filozofski traktat in kot poetična ekspresija hkrati, morda odlepil od resničnosti.

Še več, njegova protagonista marsikdaj, celo praviloma govorita drug mimo drugega, kot da sta v silovitosti nagovora, plazu lastnih besed izgubila ali zapravila možnost, da bi segla do resničnosti sogovornika.

Pravzaprav sploh nista sogovornika, drug drugemu sta preveč tuja, tako zelo tuja, kot bi pripadala različnima plemenoma, in zato tudi sovražna, preveč vsaksebi, da bi med njima lahko prišlo do konkretne izmenjave. Tuja tako zelo, da sta tuja tudi sama sebi. A prav v tem in zato sta – naj bosta še tako monološka – vseskozi v dialogu, kot da poudarjena in potem tudi naraščajoča tujost predstavlja edino pravo in konkretno resničnost srečanja med dvema posameznikoma. Ta se vseskozi in potem čedalje bolj uresničuje kot medsebojni spopad. In če smo nemara pomislili, da bo tolikšna količina izgovorjenih besed telesnost potisnila v stran, se pokaže prav nasprotno. V ta dialog je vselej vključeno tudi telo, ne le telesnost kot taka, temveč konkretno telo govorečega posameznika, in dialog bo protagonista slej ko prej privedel do fizičnega spopada.

A neizbežni fizični spopad dveh govorečih teles, ki se srečata v tej igri, še ni tista konkretnost, o kateri sem govorila na začetku.

Ob vsej kompleksnosti, ki se razpira in divje pulzira v njem, je dialog obeh likov igre v nekem smislu tudi rudimentaren, pravzaprav redukcionističen. Vse, kar ga tvori, vsi poleti misli in poezije, ki se tu zgodijo, so v temeljnem smislu zreducirani na dve osnovni kategoriji, konec koncev je tu samo dvoje: dil – kot ga imenuje Koltès, oziroma trgovska transakcija – in želja. Oboje je seveda povezano, v igri zapleteno v nerazrešljiv vozle.

Želja je pri tem univerzalna kategorija, ki označuje vse, oziroma karkoli si pač nekdo želi, išče, potrebuje, po čemer hrepeni, stremi ..., pa vendar zato ni v njej nič poljubnega ali naključnega. V igri bosta predmet želje in tudi želja sama vse do konca ostala neopredeljena, neznana – verjetno tudi želečemu samemu, zato pa tudi skrivna in skrivnostna. Niti tega ne vemo, ali gre za prepovedano (nelegalno) ali za nemogočo (neuresničljivo) željo, nemara zgolj za nekaj, česar kupec noče razkriti, nemara pa za nekaj tako neznanskega, da tega ne more ubesediti.

Vendar zaradi tega želja ni nič manj silovita, kaj šele da bi bila nepomembna. Nasprotno, samo želja je tisto, kar lahko požene ta neznanski tok besed, pri čemer zapletenost in nasilnost dialoga izkazujejo njeno silovitost. Čim bolj je neizrečena (in morda neizrekljiva), tem bolj je nujna, vztrajna, nezaustavljiva. Dil pa je, vsaj v izhodišču, nekaj, kar je modusu želje ravno nasprotno: trgovska transakcija je sama po sebi nekaj banalno konkretnega, v principu tudi enoznačnega, samo daj-dam; v legi dila, kjer se »trgovska transakcija nanaša na prepovedane dobrine« (po Koltèsu), pa tudi vprašljivega, sumljivega, celo umazanega (zato se lahko zgodi samo na dnu, med smetmi – ta miljšé temeljno označuje prostor srečanja koltosovskih junakov). Če se zaradi potencialne nevarnosti uresničuje s skrivnimi in dvoumnimi znaki, tu ne gre za tisto skrivnost, neizrekljivost in nevarnost, ki opredeljujejo željo. Ali nemara tudi? Koltès ju, željo in dil, prek sorodnih potez poveže v en sam nerazrešljiv vozel – pri čemer se lahko sami odločimo, ali gre v resnici za isto (eno) ali ju v usodni preplet potisne tovrstno srečanje. Vsekakor pa zatrdi, da je dil – nečista izmenjava, ki se uresničuje prek manipuliranja z dvoumji, izmikaniji in prikrivanji, vanje pa vpleta posameznikove najgloblje želje – temeljni (resnični) način srečanja med dvema posameznikoma.

Trditev je nenavadna in drzna, morda tudi šokantna. In vendar: kaj danes, 25 let po nastanku igre *V samoti bombaževih polj*, opredeljuje naš svet bolje kot Koltèsovi izbrani kategoriji? Ali nemara ni res, da je celoten svet našega časa zreduciran na trgovske transakcije, neskončno množenje trgovskih transakcij, ki so vse po vrsti bolj ali manj enake dilu, saj so praviloma – tudi in še posebej tiste, ki se ne dogajajo na dnu, temveč pod bleščečo električno razsvetljavo – sumljive, nečiste, manipulativne, večinoma pa jih poganjajo skrivne, neizrečene, nemara nelegalne ali pa zgolj neopredeljene želje posameznikov? In tudi: kaj drugega pa nas danes še vzpostavlja kot posameznike, razen želje, edinega vzvoda, ki nam še omogoča silovitost, potem ko smo v vsesplošnem dilanju izgubili vse kategorije, ki so nekdanje opredeljevale posameznikovo osebnost (osebno stališče, morala, zaveza ...)? Želje, ki je tem bolj neizrekljiva, nedoločljiva, pa tudi nezadovoljiva, ker je edino, kar nas opredeljuje. In čedalje bolj zapletena v trgovino.

Diana Koloini, dramaturginja

Foto Tone Stojko

IVICA BULJAN, REŽISER

Režiser Ivica Buljan se je rodil leta 1965 v Sinju na Hrvaškem. Na zagrebški univerzi je študiral politične vede, nato pa še francoski jezik in književnost ter primerjalno književnost. Kot novinar je delal pri revijah Polet in Start, kot gledališki kritik je pisal za dnevnik Slobodna Dalmacija. Je član uredniškega sveta znane hrvaške gledališke revije Novi Prolog in soustanovitelj gledališkega časopisa Frakcija.

Kot gostujoči profesor je predaval na Académie Expérimentale des Théâtres v Parizu, Bruslju in Moskvi. Predaval je tudi na šoli La Mamma School, ki jo je vodila priznana režiserka Ellen Stewart v New Yorku. Je profesor na šolah Théâtre National de Bretagne v Rennesu ter Comédie de Saint-Etienne v Franciji. Med letoma 1998 in 2002 je bil ravnatelj Drame Hrvaškega narodnega gledališča v Splitu. Ivica Buljan je soustanovitelj in umetniški vodja Mini teatra Ljubljana ter ustanovitelj in umetniški vodja Svetovnega gledališkega festivala v Zagrebu.

Kot režiser se močno zanima za modernistične dramatike, pisatelje in pesnike, kot so Marina Cvetajeva, Pier Paolo Pasolini, Heiner Müller, Robert Walser, Elfriede Jelinek, Miroslav Krleža, Botho Strauss in Bernard-Marie Koltès. Režiral je v Sloveniji, Litvi, Franciji, Belgiji, Rusiji, Črni gori, Italiji, Slonokoščeni obali in na Hrvaškem. Njegove uprizoritve so gostovale na številnih mednarodnih festivalih v Franciji, na Portugalskem, v Španiji, Italiji, Turčiji, Venezueli, Avstriji, Grčiji, Makedoniji, Belgiji, Švici, Rusiji, Veliki Britaniji, Bolgariji, Iranu, na Slovaškem, v Albaniji, na Poljskem in Kubi.

Režiserski opus Ivica Buljana je izjemno obsežen, zato omenimo samo nekatere uprizoritve, ki jih je režiral od leta 1995 dalje. Na tem mestu je potrebno omeniti uprizoritve, ki so nastale po predlogah francoskega dramatika Bernarda-Marie Koltèsa, švicarskega avantgardnega pisca Roberta Walserja in avstrijske nobelovke Elfriede Jelinek. Režiral je Koltèsove predstave *Vrnitev v puščavo* (Hrvaško narodno gledališče, Split, 2000), *Noč čisto na robu gozdov* (Mini teater in Cankarjev dom Ljubljana, 2001), *Dvoboj med črncem in psi* (SNG Drama Ljubljana, 2004), *Dan umorov v zgodbi o Hamletu* (Mini teater Ljubljana in Gledališče Glej Ljubljana, Novo kazališče Zagreb in ARL Dubrovnik, 2005), *Marš* (Mini teater Ljubljana in HNK Ivana pl. Zajca Rijeka, 2005), *Pijani proces* (Scena Gorica, Hrvaška, 2009) in *Sallinger* (Théâtre National de Bretagne, Mini teater Ljubljana, Novo kazališče Zagreb, ARL Dubrovnik in Kazališče Hotel Bulić Zagreb, 2009).

Po dramoletu *Sneguljčica* Roberta Walserja je nastala uprizoritev Schneewittchen After Party (Mini teater Ljubljana in Cankarjev dom Ljubljana, 2002). Sledila je trilogija Heinerja Müllerja *Medeja material* (Mini teater Ljubljana in Festival Karantena Dubrovnik, 2003), *Kvartet* (Mini teater Ljubljana, Gledališče ITD Zagreb, Cankarjev dom Ljubljana in Mestno gledališče Ptuj ter ZadARSnova, ARL Dubrovnik in SSG Trst, 2007) in *Macbeth po Shakespearu* (Mini teater Ljubljana, Cankarjev dom Ljubljana, Novo kazališče Zagreb in Zagrebačko kazališče mladih, 2009). V Mini teatru je s projektom *Veliko gradbišče Jelinek* predstavil pisanje Elfriede Jelinek (projekt vsebuje predstave *Sneguljčica*, *Trnuljčica*, *Rozamunda*, *Jackie* in *Zbogom Bambiland*). Režiral je tudi dve uprizoritvi po predlogah Marine Cvetajeve, in sicer *Fedro* (Gledališče ITD Zagreb, 1996) in *Vampirja* (Slovensko mladinsko gledališče, 2010).

V zadnjih dveh letih je režiral performans *Ma in Al* po besedilih Jeroma Davida Salingerja in Bernarda-Marie Koltèsa (Mini teater Ljubljana in Gledališče ITD Zagreb), uprizoritve *Mala morska deklica* Hansa Christiana Andersena (Mini teater Ljubljana), *Werther* Julesa Massneta (SNG Opera in balet Maribor), *Lovske scene iz spodnje Bavarske* Martina Speera (Prešernovo gledališče Kranj) in Evripidovega *Kiklopa* (Scena Gorica, Hrvaška), *Mačko na vroči pločevinasti strehi* Tennesseeja Williama (Mestno gledališče ljubljansko) ter *Gospodo Glembajeve* Miroslava Krlježe (SNG Drama Ljubljana).

Za svoje delo je prejel številne prestižne nagrade, tako doma kot v tujini: leta 1997 za predstavo *Fedra* nagrado Dubravka Dujšina, leta 1999 nagrado Petra Brečića za gledališke eseje, leta 2001 nagrado Peristol za *Ojdipa* na Splitskem poletnem festivalu, leta 2003 posebno nagrado žirije Borštnikovega srečanja in leta 2004 Grand Prix na Tempus Art Festivalu na Slovaškem – obe nagradi za režijo *Schneewittchen After Party*, leta 2005 medaljo mesta Havana, v letih 2006 in 2007 na Gledališkem festivalu komornega gledališča v Umagu zlatega leva za najboljšo predstavo (*Hamlet in Drama princes*), leta 2007 Borštnikovo nagrado za režijo ter za najboljšo uprizoritev v celoti za *Ojdipa v Korintu* in leta 2009 Borštnikovo nagrado za najboljšo uprizoritev v celoti za predstavo *Macbeth po Shakespearu*. Sterijevo nagrado za predstavo *Ojdip v Korintu*, Gavellino nagrado za predstavo *Garaža*, Nagrado Festivala malih scena na Reki za predstavo *Kiklop* ter nagrado Prešernovega sklada za leto 2012.

Foto Marko Brumen

ROBERT WALTL, IGRALEC

Robert Waltl je igral v skoraj vseh slovenskih gledališčih, od ljubljanske Drame, Slovenskega mladinskega, Lutkovnega gledališča Ljubljana do SSG Trst, Prešernovega gledališča Kranj. Je hkrati slovenski igravec z največ nastopi v različnih državah sveta in v različnih jezikih. Gledališče je njegov življenjski kredo; nastopal je v dramskih predstavah, pa tudi v otroških in lutkovnih, bil asistent režije pri večini Buljanovih uprizoritev, pogosto tudi dramaturg. Prejel je številne nagrade in priznanja v Sloveniji in tujini. Waltl je energičen lutkar in impresiven interpret klasičnega repertoarja, najizvirnejšo plat svojega igralskega ustvarjanja je pokazal v sodobnih predstavah, od katerih je treba posebej izpostaviti Koltèsovo *Noč čisto na robu gozdov*. V njej suvereno igra na tanki meji med metafizičnim teatrom Grotowskega ter skrajnim telesnim angažmajem in briljira v povsem intimnih niansah, ki jih takoj zatem radikalno transformira v suveren performerski nastop. Kot režiser Robert Waltl deluje v Sloveniji, Belorusiji, Bosni in Hercegovini ..., najpogosteje pa je režiral na Hrvaškem, kjer je za svoje predstave dobil vse nacionalne nagrade. Njegov prispevek ni pomemben zgolj na področju umetniškega angažmaja, je namreč tudi eden najvidnejših umetniških vodij oziroma gledaliških direktorjev v regiji. Mini teater je postavil kot povsem novo obliko zasebno-javnega gledališča in ga uspešno vodi že več kot desetletje.

Nagrade

Nagrada glavnega mesta Ljubljane, 2010; nagrada Zlatka Šugmana na 8. festivalu Monodrama Ptuj 2010 za izvedbo monoperformensa *Noč čisto na robu gozdov* v režiji Ivce Buljana; nagrada na festivalu Zlata paličica za najboljšega režiserja za predstavo *Grdi raček*, 2009; nagrada za najboljšega režiserja Hrvaške, na 9. Festivalu hrvaških poklicnih gledališč za otroke v Čakovcu, 2006; nagrada za animacijo na mednarodnem lutkovnem festivalu PIF Zagreb, Hrvaška, 2004; nagrada za najboljšega igralca in predstavo Čudovite dogodivščine vajenca Hlapiča na mednarodnem gledališkem festivalu Bela veža, Brest, Belorusija, 2004; nagrada Združenja dramskih umetnikov Slovenije v letu 2003 za vlogo princa v predstavi *Schneewittchen After Party*, monolutkovni predstavi *Žabji kralj* in *Kalif Štrk*; Župančičeva nagrada mesta Ljubljana za leto 2002 za izjemne dosežke na področju kulture; nagrada za najboljšega igralca in animatorja na mednarodnem lutkovnem festivalu PIF v Zagrebu za predstavo Čudovite dogodivščine vajenca Hlapiča, 2002; nagrada za najboljšega igralca in animatorja na Mednarodnem festivalu poklicnih gledališč za otroke, Banjaluka, za predstavo Čudovite dogodivščine vajenca Hlapiča, 2002; nagrada Hrvatskog glumišta za predstavi *Bajka o ribaru i ribici* ter predstavo *Palčica*; nagrada za najboljšega igralca na Mednarodnem festivalu poklicnih gledališč za otroke, Subotica, Srbija in Črna gora, 2002; nagrada za inovativnost za predstavo *Palčica*, Lutkovni festival Sarajevo; nagrada "Žar ptica" za najboljšega igralca na Naj, naj festivalu, Zagreb.

Dobil je tudi več nagrad in priznanj za režije in predstave na festivalih Naj, naj v Zagrebu, na festivalu ASSITEJ Hrvaške ter Festivalu gledališč za otroke v Subotici in Banjaluki, na Festivalu v Šanghaju na Kitajskem, na Eurofestu v Slupsku na Poljskem, v Iranu in drugod.

MARKO MANDIČ, IGRALEC

Marko Mandič je član SNG Drama Ljubljana od leta 1998. Slovenski gledališki in filmski igralec Marko Mandič se je rodil 8. junija 1974 v Slovenj Gradcu. Študij na AGRFT v Ljubljani je zaključil leta 1998 z vlogo Dioniza v uprizoritvi *Bakanalije* v letniku profesorjev Janeza Hočevarja in Dušana Jovanovića. Študijsko se je izpopolnjeval na The Lee Strasberg Theatre Institute v New Yorku in v HB Studiu. Že v času študija je igral v predstavah SNG Drama Ljubljana, kjer se je po študiju leta 1998 zaposlil in je član ljubljanske Drame še danes. V kratkih dvanajstih letih odkar je stopil v slovenski gledališki in filmski prostor, je igral v več kot desetih filmih in petdesetih gledaliških predstavah. Pri tem ne kaže opozarjati zgolj na kvantiteto, saj je treba omeniti, da je za svoje delo prejel v tem kratkem času nagrado Sklada Staneta Severja, štiri Borštnikove nagrade in nagrado Prešernovega sklada, leta 2007 pa je bil na berlinalu izbran za shooting star. Glede na številne vloge v matičnem gledališču je skoraj nemogoče, da bi gostoval še v drugih slovenskih gledališčih, zato tudi ni vezan na posamezne poetike ali režiserje, saj je delal z večino slovenskih režiserjev, ki so soustvarjali repertoar ljubljanske Drame. Vendar je prav v tem prostoru raznolikosti režijskih poetik oživil s svojo poglobljeno študioznostjo karakterne, pretresljive like, ki so nastajali pod peresi sodobnih avtorjev.

Nagrade

2012 nagrada satir za vlogo v performansu *Ma & AI* v izvedbi Mini teatra Ljubljana in Kazališta Hotel Bulić Zagreb Hrvaška, in za vloge v soloperformansu *MandičStroj* v izvedbi SNG Drama Ljubljana.

2011 nagrada judita za dramski program na **57. Splitskem poletju**, za vlogo v uprizoritvi **Ma and AI** v režiji Ivica Buljana (Mini teater Ljubljana in Kazalište Hotel Bulić Zagreb).

2010 nemška televizijska nagrada - **nagrada za posebne dosežke** (skupaj s sedmimi igralskimi kolegi) na področju igranega programa za igro v nadaljevanki *Pred obličjem zločina (Im Angesicht des Verbrechens)*, ki je bila razglašena tudi za najboljšo televizijsko nadaljevanko.

2009 nagrada **Prešernovega sklada** za vloge v zadnjih dveh letih: *Poliba* v Svetinovem Ojdiču v Korintu, *Osvalda* v Ibsenovih Strahovih, *dr. Strnena* v Cankarjevih Romantičnih dušah, *Grofa Strahlskega* v Kleistovi Katici iz Heilbronna in Baltazarja v Hiengovem Osvajalcu. **Borštnikova nagrada** za igro za vlogo v uprizoritvi *Macbeth* po Shakespearu v produkciji Mini teatra in koprodukciji Novega kazališta Zagreb, Cankarjevega doma Ljubljana in ZeKaeM Zagreb.

2008 Borštnikova nagrada za igro za vlogo *Friderika Wetterja, grofa Strahlskega*, v predstavi Katica iz Heilbronna ali Preizkus z ognjem (SNG Drama Ljubljana).

2007 Borštnikova nagrada za igro za vloge *Dr. Strnena* v predstavi Romantične duše in *Poliba* v predstavi Ojdič v Korintu (SNG Drama Ljubljana).

2002 Borštnikova nagrada za vloge Christiana v *Praznovanju* Vinterberga, Rukova in Hansena in Tinkerja v *Razmadežni* Sarah Kane (SNG Drama Ljubljana). **Nagrada Sklada Staneta Severja** za vloge Tinkerja v *Razmadežni* Sarah Kane, Christiana v *Praznovanju* Vinterberga, Rukova in Hansena, Kostja v *Četrti sestri* Glowackega, Todda v *Daleč stran* Caryl Churchill in Boba v Kureishijevem *Primestju* (SNG Drama Ljubljana).

2000 nagrada Festivala komornega teatra v Umagu, za vlogo Andrija v *Družinskih zgodbah* Biljane Srblijanović (SNG Drama Ljubljana).

Foto Mojca Pišek

SUZANA KONCUT, PREVAJALKA

Diplomirala je iz francoščine in primerjalne književnosti. Prvi samostojni književni prevod je bil rezultat zanimanja za magrebske avtorje, pišoče v francoščini. Po prevodu romana T. Ben Jellouna je bilo takih projektov še nekaj (R. Boudjedra, A. Djebar) in frankofoni avtorji iz nekdanjih francoskih kolonij so zanjo še vedno vznemirljiv prevajalski izziv (A. Devi, A. Waberi). Za njimi so prišli tudi Francozi s »kontinenta«, najprej nekaj klasikov 20. stoletja (G. Péric, N. Sarraute, M. Yourcenar), potem veliki pravi klasik, Gustave Flaubert, čigar *Gospa Bovary* ji je v novem prevodu prinesla Sovrétovo nagrado. Sledilo je še nekaj pomembnih sodobnejših avtorjev, predvsem Pascal Quignard, Hervé Guibert, Jean Echenoz, Antoine Volodine, pred nedavnim še Albert Camus. Poleg proze prevaja humanistična dela (Simone de Beauvoir, C. Lévi-Strauss, A. Badiou, J. Rancière, G. Deleuze, J. Derrida). Dramska besedila je najprej prevajala za Radio Slovenija, potem za gledališke postavitve v SNG Drama Ljubljana, Mini teatru, Slovenskem mladinskem gledališču, Mestnem gledališču ljubljanskem, koprskem in novogoriškem gledališču. Med dramskimi avtorji (M. Duras, E.-E. Schmitt, P. de Marivaux, Y. Reza, J.-L. Lagarce) je B.-M. Koltès najpogostejši in tudi najljubši, prevodi njegovih del pa največkrat nastajajo v sodelovanju z Mini teatrom.

Foto Nada Žgank

DIANA KOLOINI, DRAMATURGINJA

Diana Koloini je kot dramaturginja delala v skoraj vseh slovenskih gledališčih, več let je bila zaposlena v PDG Nova Gorica, med leti 1994 in 2009 pa v SNG Drama Ljubljana. Trenutno je vodja gledališkega in sodobno-plesnega programa v Cankarjevem domu. Ves ta čas je tudi pisala članke in razprave, ki jih je objavljala v različnih časopisih in revijah, napisala je knjigo esejev o dramah in gledališču *Zapeljevanje, iluzija, ljubezen* (Literatura, 2000).

V zadnjih letih je večkrat sodelovala pri uprizoritvah režiserja Ivica Buljana, bila je tudi dramaturginja večkrat nagrajene uprizoritve Müllerjeve *Macbeth po Shakespearu*.

son:DA

son:DA je avtorska naveza Metke Golec (1972) in Mihe Horvata (1976), ki deluje od leta 2000, ter je svoje delo, ki ga zaznamuje povezava različnih tehnologij, medijev in novih pristopov k skupinskemu delu, predstavila tako doma kot v tujini.

V slovenskem prostoru se je samostojno predstavila v UGM Maribor, Kibli Maribor, Galeriji Meduza Koper, Likovnem salonu Celje, v Galeriji Kapelica, v Mali galeriji Moderne galerije Ljubljana, v Miklovi hiši Ribnica in v Galeriji Škuc Ljubljana, v tujini pa na ARCO-u v Madridu (ŠP), Turner contemporary Margate (VB), Kunstverein-u Salzburg (A) in v C-O Care of Milano (I), v AP4-Art v Luganu (ŠVI), Galeriji Bitforms New York (ZDA) in v Galeriji Mario Mauroner na Dunaju in Salzburgu (A).

Skoki skupinske razstave in festivale so njuna dela bila predstavljena v Zbirki Essl Dunaj (A), Renesančnem združenju Chicago (USA), Tate Modern London (VB), Muzeju sodobne umetnosti St.Louis (USA), The Kitchen gallery New York (ZDA), Muzeju Stedelijk Amsterdam (NL), Muzeju za sodobno umetnost Solun (GR), v MACRO-u Rim (I), Inštitutu za sodobno umetnost Sofija (BG), Sonambiente Berlin (D), Kunstlerhaus Graz in Dunaj (A), ARCOS Benevento (I), Centeru za vizualno introspekcijo Bukaresta (RO), Kunstraum Bethanien Berlin (D), The Cultural Centre of Liège Les Chiroux (BEL), Press to exit Skopje (MK), Center za sodobno umetnost Velan Torino (I), MMSU Rijeka (CRO), v Moderni galeriji Ljubljana (SLO), MGLC (SLO), UGM (SLO) ter na festivalih animacije v Izoli (SLO), Zagrebu (CRO), Utrechtu (NL) in v Hirošimi (J) oziroma na gledaliških festivalih v Havani (KUB), Seoulu (KOR) in Mariboru (SLO).

Avtorja naveze son:DA sta med leti 1999-2001 delovala znotraj umetniškega kolektiva KLON.ART, med leti 2004-2005 vodila projekt »gUF-garaža za umetniško fotografijo« oziroma od 2007 vodita "EX-garažo". V aprilu 2009 je Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije dalo soglasje k ustanovitvi FUNDACIJE SONDA, fundacije za teorijo in prakso audio-vizualne umetnosti.

Z Ivico Buljanom in MINI TEATROM Ljubljana sodelujeta od leta 2009.

ANA SAVIĆ GECAN, KOSTUMOGRAFINJA

Ana Savić Gecan se je rodila v Zagrebu leta 1969. Po končani Šoli za uporabno umetnost in oblikovanje v Zagrebu, smer grafično oblikovanje, in Tekstilno-tehnološki fakulteti Univerze v Zagrebu, smer oblikovanje blaga, je pričela z delom kostumografinje in modne oblikovalke. Ves čas dela samostojno in v sodelovanju s priznanimi hrvaškimi in mednarodnimi umetniki. Razen v gledaliških (Ivica Buljan, Robert Waltl, Mateja Kolečnik ...) in filmskih (D. Matanić, L. Nola ...) medijih ustvarja še v drugih, in sicer v industrijskem modnem oblikovanju in multimedijijskem ustvarjanju. Je članica ULUPUH-a in HZSU-ja v Zagrebu. Prejela je tudi nekaj nagrad, kot so nagrada zagrebškega salona, dve zlati areni in nagrade hrvaških igralcev.

SIMON ŠERBINEK, LEKTOR

Simon Šerbinek se je rodil v Mariboru leta 1973. Obiskoval je Prvo gimnazijo v Mariboru, smer klasično-humanistična. Po gimnaziji je zaključil študij dramske igre in umetniške besede na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Diplomsko je prejel leta 1997 in si s tem pridobil naziv diplomiran dramski igralec. Istega leta je vpisal nov študij na Pedagoški fakulteti v Mariboru, in sicer enopredmetni študij slovenskega jezika in književnosti. Diplomiral je leta 2011 in si pridobil naziv diplomiran profesor slovenskega jezika na novoustanovljeni Filozofski fakulteti v Mariboru.

V gledališču deluje kot lektor, igralec, slovenist, ljubitelj proze, poezije ter seveda dramatike v vseh pogledih od leta 1999. Najbolje bi ga lahko opisali, kot sam pravi: »Če je moje delo neopazno, nevsiljivo, a vendar izrečeno na odru v čustvih igralcev, potem sem dobro opravil svoje delo. Če pa se na premieri zalotim, da še vedno ne vem, kaj mi želi igralec povedati, potem sem zgrešil zastavljeni cilj ...«

ALEN IN NENAD SINKAUZ, GLASBENIKA

Alen Sinkauz je bil rojen 23. junija 1978 v Pulju na Hrvaškem. Je skladatelj, performer in borec proti onesnaževanju okolja. Diplomiral je v Padovi (Italija) na fakulteti za umetnost, kjer je pridobil naslov magister muzikologije. Njegovo glasbeno izražanje lahko označimo nekje med eksperimentom, jazzom, avantgardističnim rokom, hrupom, elektronsko in improvizirano glasbo. Sodeloval je z glasbeniki in umetniki, kot so Marc Ribot, Greg Cohen, Warren Ellis, Ivana Sajko, Matija Ferlin, Simon Bogojević Narath, Alfonso Santimone, Federico Scettri, Francesco Bigoni, Beppe Scardino, Davor Sanvincenti, Michele Sambin and TAM teatromusica, Mala Kline, Aleksandar Stojković ... Od leta 2002 je njegov glavni glasbeni projekt East Rodeo, ki vsebuje mednarodno eksperimentacijo, hrup, jazz in rok improvizacijo. Od leta 2010 skupaj z Nenadom Sinkauzom razvijata projekt 154 dni v letu, cikel koncertov, v katerih raziskujeta »razpoložensko kompozicijo skozi improvizacijo in živim uprizarjanjem«. Piše tudi glasbo za gledališča in kratke filme. Sodeluje še z Audioartom – eksperimentalnim in improvizacijskim glasbenim festivalom v Pulju na Hrvaškem.

Nenad Sinkauz se je prav tako rodil v Pulju na Hrvaškem, in sicer 2. maja 1980. Je multiinstrumentalist, glasbenik, skladatelj in performer. Diplomiral je iz etno glasbe v Padovi v Italiji. Leta 2002 je pričel sodelovati z Alenom Sinkauzom v njuni sedanji skupini »The East Rodeo«, v katerem sodelujejo mednarodni jazz in rok glasbeniki. Njihova glasba je kombinacija umetniškega roka, hrupa, eksperimentalnega jazz in improvizacije. Albuma skupine »The East Rodeo«: *Kolo* (2003) in *Dear Violence* (Kapa records/Trovarobato, 2009) sta prejela prvo nagrado v Firencah. Na tretjem albumu omenjene skupine so sodelovali priznani glasbeniki, kot so Marc Ribot, Greg Cohen in Warren Ellis. Sodeloval je prav tako s priznanimi glasbenimi ustvarjalci, kot so Ivana Sajko, Matija Ferlin, Simon Bogojević Narath, Alfonso Santimone, Federico Scettri, Francesco Bigoni, Beppe Scardino, Davor Sanvincenti, Michele Sambin, Aleksandar Stojković (Goribor) in že zgoraj omenjeni ... Od leta 2010 skupaj z Alenom Sinkauzom razvijata projekt 154 dni v letu, cikel koncertov, v katerih raziskujeta »razpoložensko kompozicijo skozi improvizacijo in živim uprizarjanjem«. Piše tudi glasbo za gledališča in kratke filme.

Foto son:DA

Marko Mandić, Robert Waltl

Foto son:DA

Marko Mandić, Robert Waltl

Foto son:DA

Marko Mandić, Robert Waltl

Foto son:DA

Marko Mandić

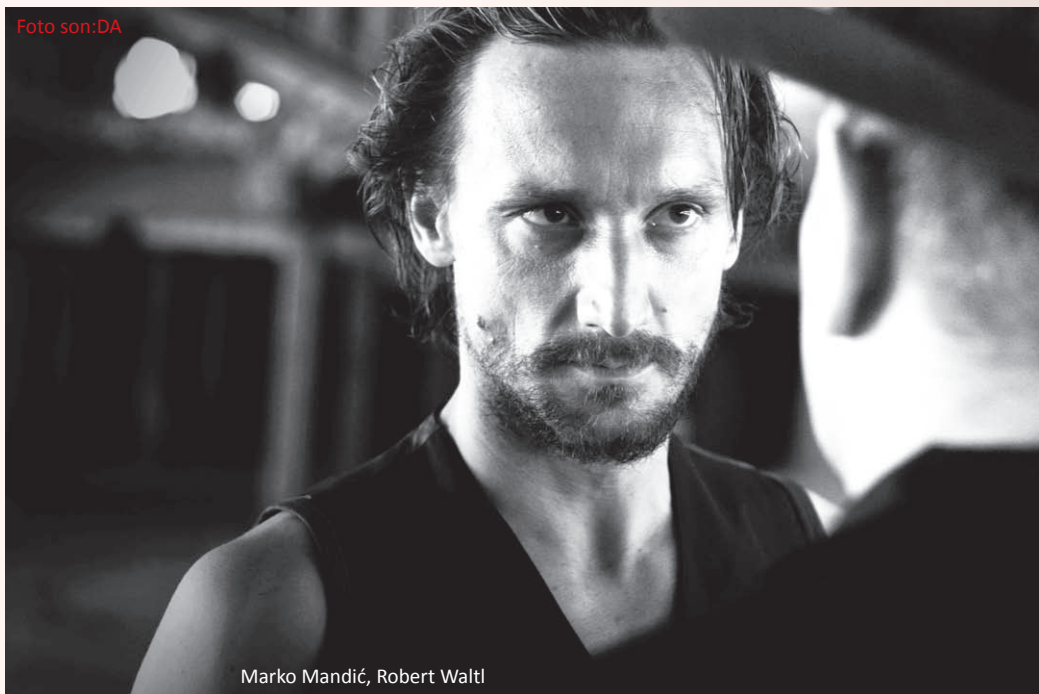

Foto son:DA

Marko Mandić, Robert Waltl

Foto mgP

Robert Waltl

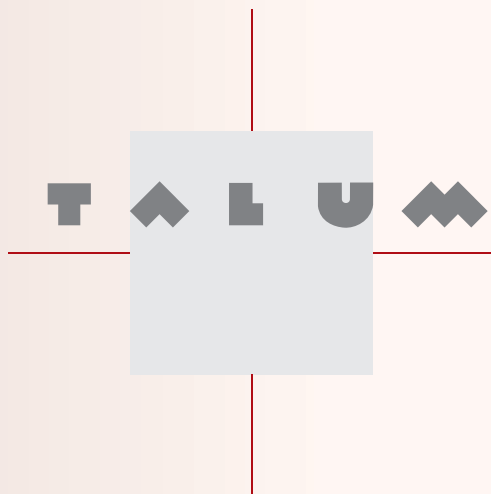
Foto mgP

Marko Mandić, Robert Waltl

Foto mgP

Robert Waltl, Marko Mandić

Lahkota prihodnosti

VEČER

MESTNA OBČINA PTUJ

REPUBLIKA SLOVENIJA
**MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE,
ZNANOST, KULTURO IN ŠPORT**

POKROVITELJI PREDSTAVE

POKROVITELJI MGP

REPUBLIKA SLOVENIJA
**MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE,
ZNANOST, KULTURO IN ŠPORT**

Mestna občina
Ljubljana

**Puppet
Nomad
Academy**

GD Izobraževanje in kultura

Program Kultura

Mini teater je v krajino slovenske umetnosti postavil svojo hišo v trenutku, ko so estetike osemdesetih, po zenitu v devetdesetih, zaživele z novo generacijo režiserjev.

Baročno vizualno gledališče, retroavantgarde, postpolitični teater in formalistična raziskovanja na eni strani, in Mini teater kot novo, skrajno mejno mesto, ki temelji na tradiciji evropskega umetniškega gledališča od Petra Brooka, Ariane Mnouchkine, Giorgia Strehlerja, Patricea Chéreauja, Anatolija Vasiljeva ter ameriških avantgard od Living Theatra do Ellen Stewart, na drugi. Mini teater vse od začetka pozorno izbira svoje pesnike, glasove neke druge realnosti. Rimbaud, Heiner Müller, Elfriede Jelinek, Melville, Jean Genet, Tomaž Šalamun, najprej in največkrat pa **Bernard-Marie Koltès**. Glede na evropske običaje, da mora imeti vsako gledališče v preddverju doprni kip »svojega« avtorja, je Mini teater postal ekskluzivni Koltèsov dom – tudi v svetovnih okvirih.

Tudi dvorana na Križevniški ulici 1 v Ljubljani nosi njegovo ime. Režiser Mini teatra **Ivica Buljan** je strastni Koltèsov inscenator, izjemen tudi v svetovnih okvirih. Prevajal ga je, prirejal njegova dela in bil dramaturg, na oder je postavil besedila *Noč čisto na robu gozdov*, *Vrnitev v puščavo*, *Marš*, *Pijani proces*, *Sallinger*, *Dan umorov v zgodbi o Hamletu*, *Dvoboj med črnecem in psi*, *Nickel Stuff*.

Nad celotnim odnosom *Buljan-Koltès-Mini teater* lebdi tekst *V samoti bombaževih polj*. Zaradi prijateljstva s Françoisom Koltèsom, Bernard-Mariejevim bratom, smo lahko v nekaterih primerih izvedli svetovne praiizvedbe njegovih besedil, *Samota* pa med njimi ostaja kot črni biser. Umetnina osemdesetih, slogovno dovršeno delo s konca minulega stoletja, dialog med Dilerjem in Kupcem, na izredno precizen, vendar tudi pretanjeno metaforičen način piše zgodovino našega časa, zgodovino, sezidano na trgovini, na libidinalni ekonomiji. Kadar ne vemo, kaj je povod za deal, s čim se trguje, nismo prikrajšani za lepoto, strast, za žalost ob umanjkanju in srečo ob pridobitvi želene stvari ali osebe. Buljan se v *Samoti* srečuje s, kot sam pravi, svojima najpomembnejšima igralcema, Robertom Waltlom in Markom Mandićem.

Robert Waltl od ustanovitve Mini teatra igra *Noč čisto na robu gozdov*, ranljiv monolog o osamljenem tujcu v deževni noči, obkroženem z dilerji, kurkami, pijanimi mimoidočimi, Arabci. Buljan pravi, da je to Waltlova »emblematična vloga«. Marko Mandić je v *Sallingerju* in pozneje v njegovi radikalni inačici *Ma and Al* ustvaril lik ameriškega veterana, ki je enega sina izgubil, drugi pa pred njegovimi očmi izginja v negotovih igralskih vodah. Zaradi Mandičeve pogumne interpretacije je to delo nepozabno.

Dva igralca in njun režiser se bodo v iskanju skrivnostne »robe« srečali v okolju ogromne tovarniške hale v Kidričevem.

Robert Waltl, direktor Mini teatra Ljubljana

Mini teater Ljubljana
Križevniška 1, 1000 Ljubljana

Direktor: Robert Waltl
Umetniški vodja: Ivica Buljan
Telefon: +386 1 425 60 60
Faks: +386 1 425 60 61
GSM:
+386 31 330 600, direktor
+386 41 314 414, organizacija programa
+386 31 226 376, odnosi z javnostmi
+386 51 644 065, trženje /marketing
E-pošta: info@mini-teater.si
W: www.mini-teater.si

Zadnja, sedma predstava sezone, zaznamovane z Evropsko prestolnico kulture, je zame še posebej vznemirljivo srečanje z materijo, za katero mirno lahko rečemo, da je visoka pesem postmoderne dramatike. V samoti bombaževih polj je besedilo, do katerega gojim še prav posebno afiniteto, spoštovanje in privlačnost. Minilo je namreč že trinajst let, odkar sem ga, takrat še študent Akademije za gledališče, radio, film in televizijo, z ekipo sodelavcev postavil na oder Slovenskega narodnega gledališča v Mariboru. Moj profesor Dušan Mlakar mi je, ko je slišal, česa se nameravam lotiti, to odločno odsvetoval, rekoč, da si bom polomil zobe na tem izjemno zahtevnem tekstu. Ampak moja takratna očaranost nad to Koltèsovo umetnino je bila podobna očaranosti podgane nad očmi kobre, ki jo je uročila s pogledom in samo še čaka, da zada smrtni udarec. A začaranost z željo, da lahko izpolnim svoje sanje, je bila premočna in zanjo sem bil pripravljen tvegati vse ... No, jaz sem svoje takratno srečanje s Koltèsom in njegovimi Bombaževimi polji preživel, je pa res, da sem iz tega spopada prišel pošteno potolčen, zdelan in notranje razmesarjen. Toda zobki, kolikor so bili polomljeni, so ponovno zrastle in, kot kaže, imam to lastnost morskih psov, da mi na mestu izpadlega zraste novi, večji, ostrejši, trdnější ... Kot pravijo naši bratranceji z juga – kar te ne ubije, te naredi močnejšega.

Srečanje s Koltèsom in njegovimi Bombaževimi polji je za vsakega gledališkega ustvarjalca in tudi gledalca nekaj usodnega, posebnega, nevarnega, a obenem čudovitega, očarljivega, ganljivega. Nobeno naključje ni, da sem za zaključek te, v naši kratki zgodovini Mestnega gledališča Ptuj, najboljše in najzahtevnejše sezone, v kateri je do sedaj nastalo šest predstav, kot sedmo in s tem tudi zadnjo izbral prav to predstavo. Ni naključje, da sem kot Ganeševa kobra kar nekaj časa mamil Ivico Buljana, izjemnega in ob Patriceuju Chéreau najbolj Koltèsovega režiserja, naj se končno spopade z Bombaževimi polji. In ko sta se temu pridružila še Marko Mandić in Robert Waltl, ki bosta tej predstavi darovala svoji duši in telesi ter se spopadla v usodnem srečanju z upanjem, jezo, strahom, željo, ki te rani in ki je nikoli ne izrečeš, lahko jo samo bereš v očeh, je v meni ugasnila še zadnja sled obžalovanja, da tega izjemnega teksta tokrat na oder ne bom postavljaj sam. Koltès bo na najino ponovno srečanje moral še počakati. A obljubim, da se bova tudi midva, ko pride čas za to, ponovno srečala.

Peter Srpčič, direktor Mestnega gledališča Ptuj

Mestno gledališče Ptuj-Ptuj City Theatre
Slovenski trg 13, 2250 Ptuj, Slovenija

Telefon **02 749 32 50**

(tajništvo in blagajna)

Telefaks 02 749 32 51

Elektronska pošta info@mgp.si

www.mgp.si

Blagajna je odprta vsak delavnik od 9. do 13. ure (ob sredah do 17. ure) in uro pred predstavo. O morebitnih spremembah programa vas bomo obvestili v dnevnem časopisju, po elektronski pošti ali na spletni strani Mestnega gledališča Ptuj.

Člani Sveta zavoda mgP: Lidija Majnik (predsednica), Franjo Rozman, Peter Pribožič, Franc Mlakar, Robert Križanič, Branka Bezeljak, Ana Strelec Bombek

Za gledališče Peter Srpčič
Lektor Simon Šerbinek
Uredila Ana Strelec Bombek

Tisk Tiskarna Ekart
Naklada 1200 izvodov
Ptuj, junij 2012

Sezona 2011/2012
Izdaja Mestno gledališče Ptuj.

